

ἐπ-ανερωτάω, μέλ. -ήσω, **1.** λέγεται για πρόσωπα, ξαναρωτώ, σε Ξεν. **2.** λέγεται για πράγματα, ρωτώ πάλι για κάτι, σε Πλάτ.

ἐπ-ανέχω, μέλ. -ανέξω, διακόπτω, αναχαιτίζω, συγκρατώ, σε Πλούτ.

ἐπανήκω, επανέρχομαι, επιστρέφω, σε Δημ.

ἐπ-ανηλογέω, αόρ. *ἀ' ἐπανηλόγησα*, εξιστορώ, συγκεφαλαιώνω, σε Ηρόδ.· αλλά πιθ. το *ἐπαλιλόγησα* είναι ο γνήσιος τύπος· βλ. [παλιλ-λογέω](#).

ἐπ-ανθέω, μέλ. -ήσω, **I.** ακμάζω, ανθίζω, σε Θεόκρ. **II.** μεταφ., λέγεται για κάθε τι που σχηματίζεται στην επιφάνεια σαν αλμυρή κρούστα, σε Ηρόδ.· χνούδι πάνω σε φρούτο, σε Αριστοφ. κ.λπ.· γενικά βρίσκομαι πάνω στην επιφάνεια, εμφανίζομαι, φαίνομαι ξεκάθαρα, στον ίδ. **II.** είμαι λαμπρός, ένδοξος, σε Βάβρ.

ἐπ-ανθίζω, μέλ. -σω, κοσμώ, στολίζω, διακοσμώ όπως με λουλούδια, δίνω σε κάτι φωτεινό, λαμπρό χρώμα, σε Λουκ.· μεταφ., διακοσμώ, σε Αισχύλ.

ἐπ-ανθοπλοκέω, πλέκω με άνθη, σε Ανθ.

ἐπ-ανθρακίδες, -ων, αἱ (ἀνθρακίς), μικρό ψάρι για ψήσιμο ή τηγάνισμα, μαρίδα, σε Αριστοφ.

ἐπ-ανήμι, μέλ. -ανήσω, αόρ. *ἀ' -ανῆκα*. **I.** αφήνω, εξαπολύω κάποιον εναντίον κάποιου άλλου, *τινά τινί*, σε Ομήρ. Ιλ. **II. 1.** αφήνω κατά μέρος, χαλαρώνω, σε Δημ. **2.** αμτβ., παύομαι, σταματώ να κάνω κάτι, με μτχ., σε Πλάτ.· απόλ., *ἐπανῆκεν ὁ σῖτος*, έπεσε η τιμή του σιταριού, σε Δημ.

ἐπ-ανισώω, μέλ. -ώσω, εξομοιώνω, εξισοροπώ, εξισώνω, *τινα πρὸς τινα*, σε Θουκ.· απόλ., αντισταθμίζω, σε Πλάτ.

ἐπ-ανίστημι, μέλ. -αναστήσω, αόρ. *ἀ' ἀνέστησα*. **I. 1.** επανοικοδομώ, ανεγείρω εκ νέου, σε Πλάτ. **2.** ξεσηκώνω κάποιον εναντίον, σε Πλούτ. **II.** Παθ., με Μέσ. μέλ., Ενεργ. αόρ. β' και παρακ., σηκώνομαι μετά από κάποιον ή με διαταγή του, σε Ομήρ. Ιλ.· σηκώνομαι απ' το κρεβάτι, σε Αριστοφ.· σηκώνομαι για να μιλήσω, σε Δημ.· λέγεται για κτίρια, ανεγείρομαι, κτίζομαι, σε Αριστοφ. **2.** επαναστατώ, ξεσηκώνομαι εναντίον, συμμετέχω σε επανάσταση εναντίον, *τινι*, σε Ηρόδ., Θουκ.· απόλ., εγείρομαι, συμμετέχω σε εξέγερση, σηκώνω επανάσταση, στον ίδ.

ἐπανίτεον, ρημ. επίθ. του *ἐπάνειμι*, αυτό που πρέπει να επανέλθει σε ένα σημείο, σε Πλάτ.

ἐπ-άνοδος, ή, I. πορεία προς τα πάνω, άνοδος, σε Πλάτ. **II.** λέγεται στον λόγο, ανακεφαλαίωση, στον ίδ.

ἐπ-ανορθώω, μέλ. -ώσω, παρατ. και αόρ. *ἀ' με διπλή αύξηση, ἐπηνώρθουν, ἐπηνώρθωσα* — Μέσ., μέλ. -ανορθώσομαι, παρατ. *ἐπηνωρθούμην*, αόρ. *ἀ' ἐπηνωρθωσάμην* — Παθ., μέλ. -ανορθωθήσομαι, αόρ. *ἀ' ἐγνωρθώθην*, παρακ. *ἐπηνώρθωμαι*. **1.** επαναφέρω στην προηγούμενη κατάσταση, επανορθώνω, σε Θουκ. κ.λπ. **2.** διορθώνω, τροποποιώ, αναθεωρώ, σε Πλάτ.· ομοίως και στη Μέσ., στον ίδ.

ἐπανόρθωμα, -ατος, τό, διόρθωση, σε Πλάτ., Δημ.

ἐπανόρθωσις, -εως, ή, διόρθωση, αναθεώρηση, σε Δημ.

ἐπ-αντέλλω, ποιητ. και Ιων. αντί *ἐπ-ανατέλλω*.

ἐπ-άντης, -ες (ἄντα) = *ἀνάντης*, ανηφορικός, σε Θουκ.

ἐπαντιάζω, μέλ. -άσω, συναντιέμαι με κάποιους άλλους, σε Ομηρ. Ύμν.

ἐπαντλέω, μέλ. -ήσω, αντλώ πάνω από, χύνω πάνω σε, σε Πλάτ. — Παθ., πληρούμαι, γεμίζω, στον ίδ.

ἐπ-ἄνύω, μέλ. -ύσω [ῥ], ολοκληρώνω, συμπληρώνω, εκπληρώνω, τελειώνω, πραγματοποιώ, αποπερατώνω, σε Ησιόδ. — Μέσ., παρέχω, σε Σοφ.

ἐπ-άνω[ᾶ], επίρρ. (ἄνω), **I. 1.** πάνω από, επάνω, στο υψηλότερο, στο ανώτερο μέρος ή τμήμα, σε Πλάτ. · *ὁ ἐπάνω πύργος*, ο ανώτερος, υψηλότερος πύργος, σε Ηρόδ. **2.** με γεν., πάνω από, στον ίδ., Πλάτ. **II.** ανωτέρω, πιο πάνω, λέγεται για σύγγραμμα, Λατ. *supra*, σε Ξεν. **III.** λέγεται για αριθμό, πάνω από, περισσότερο από, σε Κ.Δ.

ἐπ-άνωθεν, πριν από φωνήεν -θε· επίρρ., **1.** από το πάνω μέρος, πάνω από, σε Ευρ., Θουκ. **2.** *οἱ ἐπ.* οι προγενέστεροι, σε Θεόκρ.

ἐπ-άξιος, -α, -ον, I. άξιος, αντάξιος, *τινος*, σε Αισχύλ., Ευρ. · με απαρ., σε Σοφ. **II. 1.** λέγεται για πράγματα, άξια, αρμόζοντα, πρόποντα, ταιριαστά, σε Αισχύλ., Σοφ. κ.λπ. · *κυρεῖν τῶν ἐπαξίων*, σε Αισχύλ. · ομοίως και επίρρ. -ίως, σε Σοφ. **2.** αυτός που αξίζει να μνημονευθεί, να αναφερθεί, σε Ηρόδ.

ἐπ-αξιόω, μέλ. -ώσα, **1.** θεωρώ κάτι σωστό, θεωρώ πρόπον να πράξω κάτι, με απαρ., σε Σοφ. **2.** θεωρώ, πιστεύω, με αιτ. και απαρ., στον ίδ. · *ἐπ.τινά*, θεωρώ κάποιον άξιο τιμής, στον ίδ.

ἐπ-αξόνιος, -ον (ᾄξων), αυτός που κινείται ή βρίσκεται πάνω σε άξονα, *δίφρος*, σε Θεόκρ.

ἐπάξω, Δωρ. αντί *ἐπήξω*, β' ενικ. Μέσ. αορ. α' του *πήγνυμι*.

ἐπαιοιδή, ή, Ιων. και ποιητ. αντί *ἐπωδή*.

ἐπ-ἄπειλέω, μέλ. -ήσω, κρατώ, παρουσιάζω κάτι ως απειλή προς κάποιον, *τί τινι*, σε Όμηρ., Ηρόδ., Σοφ. · με δοτ. μόνο, απειλώ, φοβεριζώ, σε Ομήρ. Ιλ. · με απαρ., απειλώ ότι θα κάνω κάτι, σε Ηρόδ., Σοφ. · με απαλοιφή του απαρ., *ὡς ἐπαπείλησεν*, όπως απείλησε, σε Ομήρ. Ιλ. — Παθ., απειλούμαι, σε Σοφ.

ἐπαποδύομαι, Μέσ., εκδύω και τοποθετώ επάνω σε κάτι, *τινι*, σε Πλούτ.

ἐπ-αποθνήσκω, μέλ. -θᾶνοῦμαι, πεθαίνω μαζί με κάποιον, *τινί*, σε Πλάτ.

ἐπ-αποπνίγω[ῖ], πνίγω εκτός των άλλων — Παθ., ευκτ. αορ. β',

ἐπαποπνιγείης, μακάρι και να πνιγείς, σε Αριστοφ.

ἐπάπτω, Ιων. αντί *ἐφάπτω*.

ἐπᾶπύω, Δωρ. αντί *ἐπηπύω*.

ἐπ-αρά, Ιων. -αρή[ᾶ], ή, κατάρα, σε Ομήρ. Ιλ.

ἐπ-ἄράομαι, μέλ. -άσομαι, Ιων. -ήσομαι, παρακ. -ήρᾶμαι· αποθ.· εξαπολύω κατάρες εναντίον κάποιου, *τινι*, σε Ηρόδ. · *ἐπ. λόγον*, ξεστομίζω κατάρα, σε Σοφ.

ἐπ-αραρίσκω, μέλ. -άρσω, αόρ. -ήρᾶρον· **I.** προσαρμόζω πάνω σε, δένω σε, *τί τινι*, σε Ομήρ. Ιλ. **II.** αμτβ., σε Ιων. παρακ. *ἐπάρηρα*, υπερσ. *ἐπαρήρειν*, προσαρμόζομαι σφιχτά ή ακριβώς, είμαι εφαρμοσμένος, στηριγμένος, προσαρμοσμένος πάνω σε κάτι, στο ίδ. · *ἐπάρμενος, -η, -ον, μτχ.* Επικ. Παθ. αορ. β', έτοιμος, προετοιμασμένος, σε Ησίοδ.

ἐπ-ἄράσσω, Αττ. -ττω, μέλ. -ζω, κτυπώ, κρούω, *θύραν*, σε Πλάτ.

ἐπάρᾶτος, -ον (ἐπαράομαι), καταραμένος, αυτός που έχει τεθεί κάτω από κατάρα, σε Θουκ. · *ἐπάρατον ἦν μὴ οἰκεῖν*, υπήρχε κατάρα εναντίον της εγκατάστασής του, στον ίδ.

ἐπ-ἀργεμος, -ον, αυτός που έχει λεπτή μεμβράνη στο μάτι, λευκή κηλίδα (= λεύκωμα)· μεταφ., σκοτεινός, συγκεχυμένος, ασαφής, σε Αισχύλ.

ἐπ-ἀργύρος, -ον, αυτός που έχει καλυφθεί από ασήμι, σε Ηρόδ.

ἐπ-ἀρδω, μέλ. -σω, αρδεύω, ποτίζω, τονώνω, αναζωγονώ, σε Λουκ.

ἐπ-ἄρηγω, μέλ. -ζω, έρχομαι προς βοήθεια, βοηθώ, *τινί*, σε Όμηρ., Ευρ.· απόλ., προστ. αορ. α' *ἐπάρηζον*, σε Αισχύλ.

ἐπάρην[ᾶ], Παθ. αόρ. β' του *πείρω*.

ἐπάρηρα, Ιων. παρακ. του *ἐπαραρίσκω*· υπερσ. *ἐπαρήρειν*.

ἐπ-ἄριστερος, -ον, I. αυτός που βρίσκεται προς τα αριστερά, στο αριστερό χέρι, τὰ ἐπαρίστερα, ως επίρρ., Ηρόδ. **II.** μεταφ., αδέξιος, ακατάλληλος, ατζαμής, Γαλλ. gauche, σε Πλούτ.

ἐπάρκεσις, -εως, ἡ, βοήθεια, συνδρομή, αρωγή, ενίσχυση, σε Σοφ., Ευρ.

ἐπ-αρκέω, μέλ. -έσω, I. 1. αποκρούω κάτι από κάποιον, τι, τινι, σε Ομήρ. Ιλ. **2.** με αιτ. πράγμ. μόνο, αποκρούω, αποτρέπω, εμποδίζω, σε Ομήρ. Οδ.· ἐπ. μὴ πεσεῖν, prohibere quominus, σε Αισχύλ. **3.** με δοτ. προσ. μόνο, βοηθώ, υποστηρίζω, ενισχύω, συνδράμω, σε Ηρόδ., Αριστοφ.· σπανίως με αιτ. προσ., όπως το ὠφελεῖν, σε Ευρ.· ἀπόλ. τίς ἄρ' ἐπαρκέσει; ποιος θα βοηθήσει, ποιος θα με συνδράμει; σε Αισχύλ. **II.** εφοδιάζω, παρέχω, τι, στον ίδ.· ἐπ. τινί τινος, παρέχω, χορηγώ σε αυτόν ένα μερίδιο από κάτι, σε Ξεν.· με δοτ. πράγμ., εφοδιάζω με κάτι, σε Ευρ. **III.** ἀπόλ., επαρκώ, είμαι αρκετός, επικρατώ, υπερισχύω, σε Σοφ.

ἐπ-άρκιος, -ον, επαρκής, ικανός, αρκετός, σε Ανθ.

ἐπαρκούντως, επίρρ. μτχ. του ἐπαρκέω, επαρκώς, αρκετά, σε Σοφ.

ἐπ-άρουρος, -ον (ἄρουρα), αυτός που είναι συνδεδεμένος με τη γη, όπως ο κολλίγιος, ο δουλοπάροικος, ascriptus glebae, σε Ομήρ. Οδ.

ἐπ-αρτάω, κρεμώ πάνω σε κάτι, ἐπ. φόβον τινί, σε Αισχίν. — Παθ., επικρέμαμαι, επίκειμαι, Λατ. imminere, σε Δημ.

ἐπ-αρτής, -ές (ἄρτάω), έτοιμος για εργασία, εφοδιασμένος, εξοπλισμένος, σε Ομήρ. Οδ.

ἐπ-αρτύω και -ύνω[ῦ], I. εφαρμόζω, συναρμολογώ, σε Ομήρ. Οδ. **II.** προετοιμάζω, στο ίδ. — Μέσ., προετοιμάζω για τον εαυτό μου, σε Ομηρ. Ὑμν.

ἐπαρχία, ἡ, το αξίωμα του ἐπαρχου, σε Πλούτ.

ἐπαρχικός, -ή, -όν, αυτός που αναφέρεται στην επαρχία, επαρχιακός, σε Πλούτ.

ἐπ-αρχος, -ον (ἀρχή), 1. αρχηγός, σε Αισχύλ. **2.** το Ρωμ. praefectus, σε Πλούτ.

ἐπ-ἀρχω, μέλ. -ζω, I. 1. είμαι διοικητής, τῆς χώρας, σε Ξεν.· λέγεται για το αξίωμα του υπάτου, σε Πλούτ. **2.** εξουσιάζω, υποτάσσω, προσαρτῶ στην εξουσία μου, σε Ξεν. **II. 1.** Μέσ., στη φράση δεπάεσσιν ἐπάρχεσθαι, ξεκινούν πρώτα-πρώτα με τους κρατήρες, δηλ. με την προσφορά σπονδών στους θεούς πριν την διανομή κρασιού, σε Όμηρ. **2.** γενικά, προσφέρω, σε Ομηρ. Ὑμν.

ἐπάρωγή, ἡ, βοήθεια, αρωγή, εναντίον κάποιου, σε Λουκ.

ἐπ-ἄρωγός, ό, βοηθός, αρωγός, σε Ομήρ. Οδ., Ευρ.

ἐπ-ασκέω, μέλ. -ήσω, I. εργάζομαι σκληρά ή μοχθῶ, κατασκευάζω με προσοχή, σε Ομήρ. Οδ. κ.λπ. **II.** εξασκώ, καταγίνομαι με κάτι, τέχνην, σε Ηρόδ., Αριστοφ.

ἐπ-ασσύτερος[ῦ], -α, -ον (ἄσσον, ἄσσύτερος), ο ένας πάνω στον άλλο, ο ένας μετά τον άλλο, κυρίως στον πληθ., σε Όμηρ.· στον ενικ., κῦμα ὄρνυτ' ἐπασσύτερον, κύμα πάνω στο κύμα, σε Ομήρ. Ιλ.

ἐπασσύτερο-τριβής, -ές (τριβω), αλληπάλληλος, σε Αισχύλ.

ἐπαστέον, ρημ. επίθ. του ἐπάδω, σε Πλάτ.

ἐπ-αστράπτω, μέλ. -ψω, αστράπτω πάνω σε κάτι, σε Ανθ.· ἐπ. πῦρ, ανάβω φωτιά, πυροδοτώ, στον ίδ.

ἐπ-άπτω, Αττ. αντί ἐπ-αῖσσω.

ἐπ-αυγάζομαι, Μέσ., κοιτάζω με το φως, σε Ανθ.

ἐπ-αυδάομαι, Μέσ., επικαλούμαι, ζητώ τη βοήθεια κάποιου, σε Σοφ.

ἐπαύθην ή επαύσθην, Παθ. αόρ. α' του παύω.

ἐπ-αυλέω, μέλ. -ήσω, **1.** συνοδεύω στον αυλό, με δοτ., σε Λουκ. **2.** Παθ., παίζομαι στον αυλό, σε Ευρ.

ἐπ-αυλίζομαι, αποθ. με Μέσ. αόρ., **1.** στρατοπεδεύω στον αγρό, σε Θουκ. **2.** στρατοπεδεύω κοντά σε κάποιον ή κάτι, *τινι*, σε Πλούτ.

ἐπ-αυλις, -εως, ή, = το επόμ., σε Ηρόδ.· στάνη, μάντρα για πρόβατα.

ἐπ-αυλος, ό (αυλή), 1. στάνη, κατάλυμα για κοπάδια, *ἐπαυλοι*, σε Ομήρ. Οδ.· ετερογ. πληθ., *ἐπαυλα*, σε Σοφ. **2.** γενικά, διαμονή, κατοικία, οίκος, σε Αισχύλ., Σοφ.

ἐπαυζάνω ή -αύζω, μέλ. — *αυζήσω*· αυζάνω, μεγαλώνω, μεγεθύνω, σε Θουκ., Δημ. — Παθ., αναπτύσσομαι, αυζάνομαι, σε Ξεν.

ἐπ-αύξησις, -εως, ή, αύξηση, ανάπτυξη, μέγλωμα, σε Πλάτ.

ἐπαύρεσις, -εως, ή, απόλαυση, κάρπωση, σε Ηρόδ., Θουκ.

ἐπ-αυρέω και -αυρίσκω, αόρ. β' -ηῦρον, ποιητ. -αῦρον, αόρ. α' -ηυράμην, αόρ. β' -ηυρόμην, Επικ. β' ενικ. υποτ. -αύρηαι· (για τη Ρίζα, βλ. [ἄπαυράω](#)). **I.**

1. Ενεργ., συμμετέχω, παίρνω μέρος σε κάτι, μετέχω, με γεν. πράγμ., σε Ομήρ. Ιλ. **2.** λέγεται για φυσική επαφή, αγγίζω, γδέρνω, με αιτ., ιδίως λέγεται για επιφανειακά τραύματα, στο ίδ.· επίσης με γεν., αγγίζω, στο ίδ. **II.** Μέσ.,

απολαμβάνω τους καρπούς ενός πράγματος, αποκομίζω, δρέπω, καρπώνομαι, είτε καλούς είτε κακούς· **1. α)** με γεν., με θετική σημασία, στο ίδ., Ευρ. **β)** με αρνητική σημασία, *ἴνα πάντες ἐπαύρωνται βασιλῆος*, για να «καμαρώσουν»

όλοι τον βασιλιά τους, δηλ. για να αισθανθούν πως είναι να έχεις έναν τέτοιο βασιλιά, σε Ομήρ. Ιλ.· με αιτ. και γεν., *τοιαῦτ' ἐπήρω τοῦ φιλανθρώπου*

τρόπου, τέτοιο κέρδος αποκόμισες από..., σε Αισχύλ.· και απόλ., *μιν ἐπαυρήσεσθαι οἴω*, δεν αμφιβάλλω ότι θα υποστεί τις συνέπειες, σε Ομήρ. Ιλ.

ἐπαύσας[ῶ], μτχ. αορ. α' του ἐπαύω.

ἐπ-αὔτέω[ῶ], **I.** κάνω πρόσθετο θόρυβο, τρίζω επιπλέον, σε Ησίοδ. **II.**

επιδοκιμάζω, επευφημώ, σε Θεόκρ.

ἐπ-αυχένιος, -ον (αύχην), αυτός που βρίσκεται πάνω ή αναφέρεται στον αυχένα, σε Ανθ.

ἐπ-αυχέω, αόρ. α' -ηύχησα, **1.** θριαμβολογώ σε ή για κάτι, με δοτ., σε Σοφ. **2.** με απαρ., είμαι πεπεισμένος ότι, στον ίδ.

ἐπ-αύω, φωνάζω για ένα ζήτημα, με δοτ., σε Αισχύλ.

ἐπ-αφαναίνομαι, Παθ., ξεραίνομαι, *ἐπαφανάνθην γελῶν*, εξαντλήθηκα από τα γέλια, σε Αριστοφ.

ἐπ-ἄφάω (βλ. [ἄφάω](#)), αγγίζω στην επιφάνεια, αγγίζω ελαφρά, ψηλαφίζω, χαϊδεύω, σε Αισχύλ. — Μέσ., με γεν., σε Μόσχ.

ἐπᾶφή, ή, αφή, άγγιγμα, διαχείριση, σε Αισχύλ.

ἐπ-αφήμι, μέλ. -αφήσω, ρίχνω εναντίον, με δοτ., σε Ξεν.

ἐπ-αφρίζω, μέλ. -σω, αφρίζω πάνω ή στην επιφάνεια, σε Μόσχ.

ἐπ-αφρόδιτος, -ον (Αφροδίτη), I. κομψός, γοητευτικός, Λατ. *venustus*, λέγεται για πρόσωπα, σε Ηρόδ. κ.λπ. **II.** χρησιμ. ως μετάφραση του επιθ. του

Σύλλα *Felix*, ο ευνοούμενος, ο αγαπημένος, ο προστατευόμενος της Αφροδίτης, δηλ. ο ευνοούμενος της τύχης, σε Πλούτ.

ἐπ-αφύσσω, αόρ. α' -ήφῦσα, χύνω από πάνω, σε Ομήρ. Οδ.

ἐπ-αχθής, -ές (ἄχθος), I. βαρύς, επίπονος, σε Αριστοφ. **II. 1.** μεταφ., φορτικός, ενοχλητικός, θλιβερός, οδυνηρός, σε Αισχύλ., Πλάτ. **2.** λέγεται για πρόσωπα, σε Θουκ., Δημ.

ἐπ-άχθομαι, Παθ., ενοχλούμαι με κάτι, με δοτ., σε Ευρ.

ἐπ-αχνίδιος, -α, -ον (ἄχνη), αυτός που επικάθεται, που κάθεται πάνω σε κάτι όπως η σκόνη, σε Ανθ.

ἐπεάν, δηλ. ἐπεὶ ἄν, Ιων. ἀντί ἐπήν.

ἐπέβαλλον, ἀορ. β' του ἐπιβάλλω.

ἐπέβην, ἀορ. β' του ἐπιβαίνω· ἐπεβήσεται, Επικ. γ' ενικ. Μέσ. αορ. α'.

ἐπέβραχε, βλ. ἐπιβραχεῖν.

ἐπ-εγγελάω, μέλ. -άσσομαι, περιγελάω, κοροϊδεύω, χαίρομαι, θριαμβολογώ ἐναντι κάποιου, με δοτ., σε Σοφ., Ξεν.· κατά τινος, σε Σοφ.

ἐπ-εγείρω, μέλ. -εγερω̄, **I.** ξυπνώ, εγείρω, τινά, σε Ομήρ. Οδ., Ηρόδ. κ.λπ. — Παθ., εγείρομαι, σηκώνομαι από τον ύπνο, αφυπνίζομαι, σε Όμηρ., στους τύπους ἐπέγρετο, ἐπεγρόμενος (οι οποίοι προέρχονται από Επικ. ἀορ. ἐπ-ηγρόμην). **II.** μεταφ., εξεγείρω, διεγείρω, σε Σόλωνα, Σοφ. — Παθ., ἐπηγέρθη μῆνις, σε Ηρόδ.

ἐπ-εγήθει, γ' ενικ. παρατ. του ἐπι-γηθέω.

ἐπ-εγκάπτω, μέλ. -ψω, αρπάζω επιπλέον, σε Αριστοφ.

ἐπ-εγκελεύω, μέλ. -σω, δίνω εντολή σε άλλους, σε Ευρ.

ἐπέγνων, ἀορ. β' του ἐπιγιγνώσκω.

ἐπέγρετο, Επικ. γ' ενικ. Παθ. αορ. β' του ἐπεγεῖρω.

ἐπεγρόμενος, Επικ. μτχ. Παθ. αορ. β' του ἐπεγεῖρω.

ἐπ-εγγέω, μέλ. -χεῶ, χύνω, διοχετεύω, παρέχω επιπλέον, σε Αισχύλ., Ευρ.

ἐπέδραμον, ἀορ. β' του ἐπιτρέχω.

ἐπέδρη, ἦ, Ιων. ἀντί ἐφέδρα.

ἐπέδυν, ἀορ. β' του ἐπιδύω.

ἐπέδωκα, ἀορ. α' του ἐπιδίδωμι.

ἐπέην, Επικ. γ' ενικ. παρατ. του ἔπειμι (εἰμί, sum).

ἐπέθηκα, ἀορ. α' του ἐπιτίθημι.

ἐπεὶ, Ιων. ἐπεῖτε, επίσης ἐπειδή, σύνδ. χρονικός και αιτιολογικός, όπως το Λατ. quum:

A. I. 1. ΧΡΟΝΙΚΟΣ, μετά από αυτά, κατόπιν (postquam), αφού, όταν (quum), με ἀορ., για να δηλώσει ολοκληρωμένη πράξη, ή παρατ., για να δηλώσει ενέργεια που δεν έχει συντελεσθεί ακόμη, ἐπεὶ ὑπηντίαζεν ἢ φάλαγξ καὶ ἡ σάλπιγξ ἐφθέγγατο, αφού η φάλαγγα ξεκίνησε, άρχισε να προχωρεί, να προωθείται, να προελαύνει και η σάλπιγγα είχε σαλπίσει, σε Ξεν. **2.** ἐξ οὔ, από τότε, έκτοτε, ἐπεῖτε παρέλαβον τὸν θρόνον, απ' τη στιγμή που ανήλθα στον θρόνο, σε Ηρόδ. **II.** με υποτ., και με προσθήκη των ἄν ή κε, έτσι ώστε το ἐπεὶ γίνεται ἐπάν, ἐπήν, Ιων. ἐπεάν ή ἐπεὶ κε· αναφερόμενο σε μέλ. χρόνο, ἐπήν ἔλωμεν, αφού κυριέψουμε την πόλη, σε Ομήρ. Ιλ.· επίσης, οποτεδήποτε, ἐπεὶ κε λίπη ὅσπετα θυμός, σε Ομήρ. Οδ. **III. 1.** με ευκτ. χωρίς το ἄν, αναφερόμενο σε μέλ. χρόνο, ἐπειδὴ πρὸς τὸ φῶς ἔλθοι, αφού είχε έρθει στο φως, σε Πλάτ.· επίσης, οποτεδήποτε, ἐπεὶ πύθοιτο, σε Ξεν. **2.** στον πλάγιο λόγο μετά από ιστορικούς χρόνους, αντιστοιχεί με υποτ. στον ευθύ λόγο, ἐπεὶ διαβαίης, ο ευθύς λόγος είναι ἐπήν διαβῶ, στον ίδ. **IV.** με άλλες λέξεις, ἐπεὶ τάχιστα, ευθύς αμέσως, Λατ. quum primum, στον ίδ.· ἐπεὶ εὐθέως, στον ίδ.· ἐπειδὴ τάχιστα, σε Πλάτ.· ἐπειδὴ θάπτον, σε Δημ. **B. ΑΙΤΙΟΛΟΓΙΚΟΣ, 1.** αφού, επειδή, με οριστ. ή ευκτ. με το ἄν, σε Όμηρ. κ.λπ.· με προστ., ἐπεὶ δίδαζον, διότι πες μου, σε Σοφ.· ἐπεὶ πῶς ἂν καλέσειας; διότι πῶς θα τον αποκαλούσες; σε Αριστοφ.· κάποιες φορές αποδίδεται, αν και, μολοντί, ή άλλως, ειδημη, διαφορετικά, με άλλο τρόπο. **2.** με άλλα μόρια, ἐπεὶ ἄρα, ἐπεὶ ἄρ δή, αφού λοιπόν, σε Ομήρ. Οδ.· ἐπεὶ γε, Λατ. quando quidem, αφού όντως, πράγματι, σε Ηρόδ.· ἐπεῖπερ, δεδομένου ότι, σε Αισχύλ. κ.λπ.· ἐπεὶ τοι, αφού βεβαίως, αναμφισβήτητα, σε Σοφ.

ἐπείγω, παρατ. ἤπειγον, Επικ. ἔπειγον, αόρ. *ἀ΄ ἤπειζα* — Μέσ. και Παθ., μέλ. *ἐπείζομαι*, αόρ. *ἀ΄ ἤπειχθην*, παρακ. ἤπειγμαι · **I. 1.** πιέζω, βαραίνω, σε Ομήρ. **Ιλ. 2.** πιέζω σε καταδίωξη, βιάζω κάποιον, επισπεύδω, απόλ. και με αιτ., σε Όμηρ. **II. 1.** επισπεύδω, κάνω κάτι να προχωρά, *ἐρετμὰ χερσὶν ἔπειγον*, σε Ομήρ. **Οδ.**· λέγεται για ούριο άνεμο, στο ίδ., **Σοφ. 2.** επισπεύδω, επιταχύνω κάτι, σε Ομήρ. **Οδ.**, **Σοφ.** — Παθ., λέγεται για πλοίο, σε Ομήρ. **Ιλ.** — Μέσ., επισπεύδω κάτι δικό μου, *τὸν ἐμόν γάμον*, σε Όμηρ. **Οδ.**· *τὴν παρασκευήν*, σε **Θουκ.**· απόλ., *ἐπειγομένων ανέμων*, με τη δύναμη της πνοής των ανέμων, σε Ομήρ. **Ιλ.**· *ὀπὸς γάλα ἐπειγόμενος συνέπηξεν*, ο χυμός του σύκου μέσω της δύναμής του, έπηξε το γάλα, στο ίδ. **3.** Παθ., επείγομαι, βιάζομαι, σπεύδω να κάνω, με απαρ., στο ίδ.· απόλ., επισπεύδω, βιάζω, επιταχύνω, επείγω, στο ίδ. κ.λπ.· *μτχ. ἐπειγόμενος*, με ανυπόμονη βιασύνη, ανυπόμονα, με ενθουσιασμό, πρόθυμα, στο ίδ.· με απαρ., *δύναι ἐπειγόμενος*, επιθυμώντας ανυπόμονα τη δύση του, σε Ομήρ. **Οδ.**· με γεν., *ἐπειγόμενός περ ὁδοῖο*, ανυπομονώντας για το ταξίδι, στο ίδ. **III.** αμτβ. στην **Ενεργ.** = Παθ., σπεύδω σε ένα μέρος, σε **Σοφ.**, **Ευρ.**· *τὰ ἐπείγοντα*, κατεπείγοντα, αναγκαία, απαραίτητα πράγματα, σε **Πλούτ.**

ἐπειδ-άν, δηλ. *ἐπειδὴ ἄν* = *ἐπεάν, ἐπὴν*, οποτεδήποτε, κάθε φορά όπου.

ἐπει-δή ή **ἐπειδή**, επιτετ. τύπος του *ἐπεί*.

ἐπ-εἶδον, απαρ. *ἐπ-ιδεῖν*, αόρ. β΄ χωρίς ενεστ. σε χρήση (στη θέση του χρησιμ. το *ἐφοράω*)· **1.** παρατηρώ, βλέπω, σε Ομήρ. **Ιλ.**· επίσης στη Μέσ., σε **Ευρ.**, **Αριστοφ.**· λέγεται για τους θεούς, επιβλέπω τα ανθρώπινα πράγματα, σε **Αισχύλ.** **2.** εξακολουθώ να βλέπω, δηλ. ζω για να βλέπω, σε **Ηρόδ.**· δοκιμάζω, υποφέρω, υφίσταμαι, *χαλεπά*, σε **Ξεν.**

ἐπειῆ ὄχι **ἐπειή**, (*εἶ* στον Όμηρ.), επειδή στ' αλήθεια, σε Όμηρ.

ἐπέιη, γ΄ ενικ. ευκτ. του *ἔπειμι* (*εἰμί*, sum).

ἐπ-εικάζω, μέλ. -σω, **I.** εικάζω ή ταυτίζω, παραβάλλω, *δάμαρτα τήνδ' ἐπεικάζων κυρῶ*· σωστά την συνταυτίζω με τη σύζυγό του, δηλ. σωστά εικάζω ότι είναι αυτή; σε **Σοφ.** **II.** εικάζω, *ὡς ἐπεικάσαι*, όσο μπορεί κάποιος να υποθέσει, να εικάσει, σε **Ηρόδ.**, **Σοφ.**

ἐπέι-κεν, **ἐπέι-κε** ή καλύτερα **ἐπέικεν**, **ἐπέικε**, Επικ. αντί *ἐπεάν, ἐπὴν*.

ἐπεικώς, Αττ. *μτχ.* του *ἐπέοικα*.

ἐπ-εἶληφα ή **-εἶλημμαι**, **Ενεργ.** και **Παθ.** παρακ. του *ἐπιλαμβάνω*.

ἔπ-ειμι (*εἰμί* sum), απαρ. -*εῖναι*, μέλ. -*έσομαι*, Επικ. -*έσομαι*· **I. 1.** βρίσκομαι πάνω, με δοτ., σε Ομήρ. **Ιλ.**, **Αισχύλ.**· αλλά στον πεζό λόγο με πρόθ., *ἐπὶ τοῦ καταστρώματος*, σε **Ηρόδ.**· *ἐπὶ ταῖς οἰκίαις*, σε **Ξεν.** **2.** εἶμαι, τοποθετούμαι πάνω σε κάτι, σε **Ηρόδ.**· λέγεται για αμοιβές και ποινές, αποδίδομαι ή συνάπτομαι, σε **Αισχύλ.** κ.λπ. **III.** λέγεται για χρόνο, υπολείπομαι, απομένω, σε Ομήρ. **Οδ.**· *ἐπεσόμενοι ἄνθρωποι*, οι μελλοντικές γενιές, σε **Χρησμ.** παρά **Ηροδ.**· επίσης σε **Σοφ.**, **Ξεν.** **III.** εξουσιάζω, εἶμαι αρχηγός, **Λατ.** praeesse, *τισι*, σε **Ηρόδ.** **IV.** επιπροστίθεμαι, λέγεται για αριθμούς, στον ίδ.

ἔπειμι (*εἰμί* ibo), απαρ. -*ιέναι*, που χρησιμ. στην Αττ. ως μέλ. του *ἐπέρχομαι*· Επικ. γ΄ ενικ. παρατ. *ἐπήϊεν*, πληθ. *ἐπήϊσαν* και *ἐπήσαν*, Αττ. *ἐπήειν*, γ΄ πληθ. *ἐπήεσαν*· μέλ. *ἐπειίσομαι*, θηλ. *μτχ.* Μέσ. αορ. *ἀ΄ ἐπειισαμένη*· **I.** **επέρχομαι**· **1. α)** έρχομαι κοντά, πλησιάζω, σε Ομήρ. **Οδ.** **β)** κυρίως με εχθρική σημασία, έρχομαι ή βαίνω εναντίον κάποιου, επιτίθεμαι, προσβάλλω, με αιτ., σε Ομήρ. **Ιλ.**· με δοτ., στον ίδ., σε **Ηρόδ.**, Αττ.· απόλ., σε Όμηρ.· *οἱ ἐπιόντες*, οι εισβολείς, οι επιδρομείς, σε **Ηρόδ.**· αλλά *ὁ ἐπιών* = *ὁ τυχών*, αυτός που έρχεται πρώτος, σε **Σοφ.** **γ)** ανεβαίνω στο *βῆμα* για να μιλήσω, σε **Θουκ.**· έρχομαι στη σκηνή, σε **Ξεν.** **2. α)** λέγεται για γεγονότα κ.λπ., επέρχομαι,

πέφτω πάνω σε κάποιον, τον καταλαμβάνω, με αιτ., σε Ομήρ. Ιλ., Αισχύλ.· με
δοτ., πλησιάζω, απειλώ, σε Ομήρ. Ιλ. κ.λπ. **β)** με δοτ. προσ., μπαίνει στο
μυαλό μου, σε Πλάτ., Ξεν.· απόλ., *τούπιόν*, αυτό που έρχεται στο μυαλό
κάποιου, σε Πλάτ. **II.** λέγεται για χρόνο, επέρχομαι ή έπομαι, κυρίως ως *μτχ.*
έπιών, -οῦσα, -όν, αυτός που ακολουθεί, επόμενος, διαδοχικός, μελλοντικός,
στιγμιαίος, άμεσος, *ή έπιούσα ήμέρα*, η μέρα που έρχεται, η επόμενη μέρα, σε
Ηρόδ.· *ό έπιών βίοτος*, σε Ευρ.· *τά έπιόντα*, συνέπειες, επακόλουθα, σε Δημ.·
ό έπιών, ο διάδοχος, σε Σοφ. **III. 1.** διασχίζω, περνώ μία απόσταση, διατρέχω,
μεταβαίνω, επισκέπτομαι, με αιτ., σε Ομήρ. Οδ., Ηρόδ. κ.λπ. **2.** επισκοπώ,
διέρχομαι ή αναμετρώ, σε Ομήρ. Οδ.

έπεινυσθαι, Ιων. αντί *έφέννυσθαι*, Μέσ. απαρ. του *έφέννυμι*.

έπειζις, -εως, ή (**έπειγω**), σπουδή, βία, βιασύνη, σε Πλούτ.

έπει-περ ή **έπειπερ**, σύνδ., δεδομένου ότι, σε Αισχύλ. κ.λπ.

έπ-έϊπον, αόρ. β' χωρίς ενεστ. σε χρήση, λέω επιπλέον, μιλώ επιπροσθέτως ή
συμπληρωματικά, σε Ηρόδ., Θουκ.

έπ-είρομαι, Ιων. αντί *έπ-έρομαι*.

έπειρύω, Ιων. αντί *έπερύω*.

έπ-ειρωτάω, -ειρώτημα, Ιων. αντί *έπερ-*.

έπ-εισάγω, μέλ. -ζω, εισάγω επιπλέον, φέρνω μέσα κάτι καινούριο, σε
Αισχίν. — Μέσ., εισάγομαι επιπλέον, σε Πλάτ.

έπεισάγωγή, ή, επιπλέον εισαγωγή, μέσο εισαγωγής ή τρόπος εισόδου, σε
Θουκ.

έπ-εισάγωγμος, -ον, αυτός που εισάγεται, ο εισαγόμενος επιπροσθέτως των
(εγχώριων) προϊόντων μιας χώρας· *τά έπ.*, εισαγόμενα κατασκευσμένα είδη,
σε Πλάτ.

έπ-εισακτος, -ον, αυτός που εισήχθη επιπλέον· αυτός που εισάγεται από έξω,
εισαγόμενος, αλλοδαπός, ξένος, σε Ευρ., Δημ.

έπ-εισβαίνω, μέλ. -βήσομαι, εισορμώ, *ίππω είς θάλασσαν*, σε Ξεν.· *έπ. ές την
θάλασσαν*, εισέρχονται στη θάλασσα για να επιβιβαστούν στα πλοία, σε Θουκ.

έπ-εισβάλλω, μέλ. -βάλλω, **I.** ρίχνω επιπλέον μέσα σε κάτι, προσθέτω, *τί τινη*,
σε Ευρ. **II.** αμτβ., εισβάλλω ξανά, σε Θουκ.

έπεισβάτης[ά], -ου, **ό** (**έπεισβαίνω**), πρόσθετος επιβάτης, υπεράριθμος
επιβάτης πλοίου, σε Ευρ.

έπ-είσειμι (*είμι* ίβο), εισέρχομαι, μπαίνω ή προστίθεμαι, λέγεται για μάχη, σε
Ηρόδ.· εισέρχομαι, μπαίνω στη σκηνή μετά από, σε Αισχίν.

έπ-εισέρχομαι, αποθ. με Ενεργ. αόρ. και παρακ.· **I. 1.** εισέρχομαι επιπλέον,
σε Θουκ.· λέγεται για μητριά, σε Ηρόδ. **2.** εισέρχομαι μετά από κάποιον,
μπαίνω μετά από κάποιον, στον ίδ. **3.** εισέρχομαι επιπλέον, με αιτ. ή δοτ., σε
Ευρ.· λέγεται για προϊόντα, εισάγομαι, σε Θουκ. **II.** μπαίνει στο μυαλό, στο
νου μου, μού 'ρχεται στο μυαλό, σε Λουκ.

έπ-εισκυκλέω, μέλ. -ήσω, κυλώ, τσουλάω εντός ή φέρνω το ένα πάνω στο
άλλο, σε Λουκ. — Παθ., εισάγομαι, στον ίδ.

έπ-εισκωμάζω, μέλ. —σω, ορμώ με φόρα όπως οι πανηγυριστές, οι
γλεντζέδες, σε Πλάτ.

έπ-εισόδιος, -ον, **I.** αυτός που έρχεται και προστίθεται σε κάτι, επιπρόσθετος,
σε Πλούτ. **II.** ως ουσ. **έπεισόδιον**, τό, προσθήκη, επεισόδιο, σε Ανθ.

έπ-είσοδος, ή, έλευση, ερχομός, είσοδος, μπάσιμο, σε Σοφ.

έπ-εισπαίω, μέλ. -σω, εισβάλλω, *είς την οίκίαν*, σε Αριστοφ.

έπεισπηδάω, μέλ. -ήσομαι, πηδώ πάνω σε, *είς τι*, σε Ξεν.· απόλ., σε Αριστοφ.

ἐπ-εισπίπτω, μέλ. -πεσοῦμαι, **1.** πέφτω, ορμώ πάνω σε, με δοτ., σε Ευρ., Ξεν.· με αιτ., σε Ευρ.· απόλ., εισβάλλω, σε Σοφ. **2.** πέφτω πάνω σε κάποιον, επιρρίπτομαι, λέγεται για αστραπή, σε Ηρόδ.

ἐπ-εισπλέω, μέλ. -πλεύσομαι, **I.** εισπλέω μαζί με, σε Θουκ., Ξεν. **II.** πλέω εναντίον κάποιου, προσβάλλω, επιτίθεμαι, σε Θουκ.

ἐπ-εισρέω, μέλ. -ρεύσομαι, εισρέω από πάνω ή υπερχειλίζω, σε Πλούτ., Λουκ.

ἐπ-εισφέρω, μέλ. -οίσω, εισφέρω επιπλέον ή κατόπιν, έπειτα, σε Αισχύλ., Αριστοφ. — Μέσ., εισάγω για μένα, σε Θουκ. — Παθ., τὸ ἐπεσφερόμενον πρῆγμα, οτιδήποτε έρχεται πάνω μας, οτιδήποτε συμβαίνει, σε Ηρόδ.

ἐπ-εισφρέω, αόρ. α' -έφρησα.

ἐπ-εἶτα, Ιων. -εἶτεν, επίρρ. (ἐπί, εἶτα)· **I. 1.** δηλώνει ακολουθία, ευθύς, έπειτα, αμέσως έπειτα, Λατ. deinde, όταν βρίσκεται σε ισχυρή αντίθεση με προηγηθείσα πράξη ή κατάσταση με ιστορικούς χρόνους, μετά ταύτα, κατόπιν, με μέλ., εφεξής, εν συνεχεία, σε Ομηρ. κ.λπ.· στη διήγηση, πρῶτον μὲν..., ακολουθ. από το έπειτα δέ..., Λατ. primum..., deinde..., σε Θουκ. κ.λπ.· πρὶν μὲν..., ἐπ. δέ..., σε Σοφ.· με οριστ. άρθρο, τὸ ἔπ., αυτό που ακολουθεί, το επόμενο, στον ιδ.· οἱ ἔπ. μελλοντικές γενιές, οι μεταγενέστεροι, σε Αισχύλ.· ὁ ἔπ. βίος, σε Πλάτ.· ἐν τῷ ἔπ. (ενν. χρόνῳ), στον ιδ. **2.** όπως το εἶτα, με ρήμα που ακολουθεί μτχ., μειδήσασα δ' ἐπ' ἐῶ ἐγκάθητο κόλπῳ, χαμογέλασε και έπειτα το τοποθέτησε στο στήθος της, σε Ομήρ. Ιλ.· συχνά, λέγεται για να δηλώσει έκπληξη ή παρόμοια συναισθήματα, κι έπειτα, και παρ' όλα αυτά, τὸ μητρὸς αἷμα ἐκχέας ἔπ. δώματ' οἰκήσεις πατρὸς; αφού έχυσες το αίμα της μητέρας σου, παρ' όλα αυτά θα κατοικήσεις στον οίκο του πατέρα σου; σε Αισχύλ. **3.** μετά από χρονικό σύνδ., μετά, στη συνέχεια, ἐπειδὴ σφαίρη πειρήσαντο, ὀρχείσθην δὴ ἔπ., αφού τελείωσαν το παιχνίδι της σφαίρας στη συνέχεια χόρεψαν, σε Ομήρ. Οδ. **4.** μετά από τα εἶ ή ἦν, τότε βεβαίως, εἶ δ' ἔτεδὸν ἀγορεύεις, ἐξ ἄρα δὴ τοι ἔπ. θεοὶ φρένας ὄλεσαν, εἴν λες την αλήθεια, τότε βεβαίωσε ότι οι θεοὶ σε έχουν τρελάνει, σε Ομήρ. Ιλ.· το ίδιο κι όταν η απόδοση είναι ερώτηση: εἶ κελεύετε, πῶς ἂν ἔπειτ' Ὀδυσῆος λαθοίμην; πώς μπορώ εγώ σε τέτοια περίπτωση; στο ιδ. **II. 1.** λέγεται για ακολουθία ή συμπέρασμα, γιατί τότε, γι' αυτό, για τούτο, οὐ σύ γ' ἔπειτα Τυδέος ἔκγονός ἐσσι, στο ιδ. **2.** χρησιμοποιείται στην έναρξη διήγησης, λοιπόν, σε Ομήρ. Οδ. **3.** στην Αττ., στην εισαγωγή εμφατικών ερωτήσεων, και λοιπόν..., ἔπ. τοῦ δέει; σε Αριστοφ.· χρησιμοποιείται για δήλωση έκπληξης, αληθώς, μα την αλήθεια, όχι δα; πράγματι; ἔπειτ' οὐκ οἶει φροντίζειν (τοὺς θεοὺς τῶν ἀνθρώπων); σε Ξεν.· ἔπειτα δὴτα δοῦλος ὢν κόμην ἔχεις; σε Αριστοφ.

ἐπεί-τε ή ἐπείτε, Ιων. αντί ἐπέι.

ἔπειτεν, Ιων. αντί ἔπειτα.

ἐπ-εκβαίνω, μέλ. -εκβήσομαι, αόρ. β' -εξέβην, εξέρχομαι, βγαίνω σε, αποβιβάζω, ξεμπαρκάρω, σε Θουκ.

ἐπ-εκβοηθέω, μέλ. -ήσω, σπεύδω έξω προς βοήθεια, σε Θουκ.

ἐπεκδιδάσκω, μέλ. -ζω, αποσαφηνίζω, διασαφηνίζω ή επεξηγώ, σε Πλάτ.

ἐπ-εκδιηγέομαι, μέλ. -ήσομαι, αποθ., επεξηγώ, σε Πλάτ.

ἐπ-εκδρομή, ή, εκδρομή, αποστολή, εκστρατεία, σε Θουκ.

ἐπ-έκεινα, επίρρ., αντί ἐπ' ἐκεῖνα, σε εκείνη την πλευρά, πέρα, Λατ. ultra, με γεν., σε Πλάτ., Ξεν.· με άρθρο, τὸπέκεινα, Αττ. τούπ. ή τὰ ἐπ., Αττ. τάπ., το τμήμα πέραν άλλου, το μακρινό μέρος, το πέραν ενός άλλου μέρους, τὰ ἐπ. τῆς Εὐρώπης, σε Ηρόδ.· τούπ. τῆσδε γῆς, πέραν αυτής, σε Ευρ.· απόλ., ἐν τῷ ἔπ., μακριά, απομακρυσμένα, πέραν, σε Θουκ.· εἰς τὸ ἔπ., σε Πλάτ.
ἐπεκέκλετο, γ' ενικ. Επικ. αόρ. β' του ἐπικέλομαι.

ἐπ-εκθέω, μέλ. -εκθεύσομαι = ἐπεκτρέχω, σε Θουκ., Ξεν.

ἐπ-εκπίνω[ι], μέλ. -εκπίομαι, πίνω ένα ποτήρι μονορούφι, σε Ευρ.

ἐπ-ἐκπλοος, συνηρ. -πλους, ὄ, ἐκπλοος εναντίον, επίθεση από τη θάλασσα, σε Θουκ.

ἐπ-εκτείνω[ι], μέλ. -εκτενῶ, εκτείνω περαιτέρω — Παθ., εκτείνομαι περαιτέρω, απλώνομαι, τεντώνομαι προς, τινί, σε Κ.Δ.

ἐπ-εκτρέχω, μέλ. -εκδραμοῦμαι, αόρ. β' -εξέδραμον· εξορμώ πάνω σε ή εναντίον, τινί, σε Ξεν.

ἐπ-εκφέρω, μέλ. -εξοίσω, μεταφέρω μακριά, σε Πλούτ.

ἐπ-εκχωρέω, μέλ. -ήσω, προχωρώ κατόπιν ή μετά από κάποιον άλλο, σε Αισχύλ.

ἐπελάβον, αόρ. β' του ἐπιλαμβάνω.

ἐπελάθον, αόρ. β' του ἐπιλανθάνω.

ἐπέλασις, -εως, ή, επίθεση, έφοδος, επιδρομή, λέγεται για το ιππικό, σε Πλούτ.

ἐπ-ελαύνω, μέλ. -ελάσω [ᾶ], Αττ. -ελῶ, παρακ. -εξελήλακα· **I. 1.** σύρω, οδηγώ πάνω σε, τὰς ἀμάξας ἐπελαύνουσι, δηλ. πάνω στον πάγο, σε Ηρόδ. **2.** επιθέτω μέταλλο σφυρηλατημένο ως πλάκες πάνω σε μία επιφάνεια (πρβλ. [ἐλαύνω](#) III. I), ἐπὶ δ' ὄγδοον ἤλασε χαλκόν, σε Ομήρ. Ιλ. **3.** μεταφ., ὄρκον ἐπελαύνειν τινί, επιβάλλω με τη βία ὄρκο σε κάποιον, σε Ηρόδ. **II. 1.** εκστρατεύω ή οδηγώ εναντίον, ἵππον στρατιήν τινι, σε Ξεν., Ηρόδ. **2.** αμτβ., οδεύω, προχωρώ, προελαύνω εναντίον, στον ίδ.· εξαπολύω επίθεση, στον ίδ.· λέγεται για πλοία, ρίχνομαι σε βράχο ή ύφαλο, εξοκέλλω, στον ίδ.

ἐπελήκεον, παρατ. του ἐπιληκέω.

ἐπελήλατο, γ' ενικ. Παθ. υπερσ. του ἐπελαύνω.

ἐπελήλυθα, παρακ. του ἐπέρχομαι.

ἐπέλησα, αόρ. α' του ἐπιλήθω.

ἐπελθεῖν, απαρ. αορ. β' του ἐπέρχομαι.

ἐπ-ελίσσω, ἐπ-έλκω, Ιων. αντί ἐφελ-.

ἐπέλλᾶβε, Επικ. αντί ἐπέλαβε, γ' ενικ. αορ. β' του ἐπιλαμβάνω.

ἐπελπίζω, μέλ. -σω, **I.** κάνω κάποιον να ελπίζει, τον παρηγορώ με ψεύτικες ελπίδες, σε Θουκ. **II.** αμτβ. = ἐλπίζω, σε Ευρ.

ἐπ-έλομαι, Επικ. ἐπι-έλομαι (ἔλω), έχω ελπίδες, ελπίζω ότι..., με απαρ. μέλ., σε Ομηρ., Αισχύλ.

ἐπεμασσάμην, αόρ. α' του ἐπιμαίομαι.

ἐπ-εμβᾶδόν, επίρρ., βήμα-βήμα, ανεβαίνοντας, σε Ανθ.

ἐπ-εμβαίνω, μέλ. -εμβήσομαι, αόρ. β' -ενέβην, **I. 1.** πατώ το πόδι μου ή επιβαίνω σε, και στον παρακ., ἴσταμαι, στέκομαι σε, με γεν., σε Ομήρ. Ιλ., Σοφ.· επίσης με δοτ., σε Αισχύλ. κ.λπ.· μερικές φορές με αιτ., σε Ευρ. **2.** επιβιβάζομαι, μπαρκάρω πάνω σε πλοίο, σε Δημ. **II. 1.** με δοτ. προσ., καταπατώ, Λατ. insultare, σε Σοφ., Ευρ. **2.** τῶ καιρῶ ἐπ., επωφελοῦμαι της ευκαιρίας, σε Δημ.

ἐπ-εμβάλλω, μέλ. -εμβᾶλῶ, βάζω, τί τινι, σε Ευρ.· **I. 1.** γκρεμίζω, καταρρίπτω, δόμους, στον ίδ. **2.** ρίχνω εναντίον, επιρρίπτω, με αιτ., στον ίδ. **3.** προστίθεμαι, παρεμβάλλω, εισάγω, σε Ηρόδ.· μεταφ., σωτήρα σαυτὸν ἐπεμβάλλεις, παρουσιάζεις τον εαυτό σου ως σωτήρα, σε Σοφ. **II.** αμτβ., χύνομαι μέσα σε άλλο ποταμό, λέγεται για ποτάμια, σε Ξεν.

ἐπ-εμβάτης[ᾶ], -ου, ὄ, αναβάτης, με γεν., σε Ευρ.

ἐπεμβαώς, μτχ. παρακ. του ἐπεμβαίνω.

ἐπεμηνάμην, αόρ. α' του ἐπιμαίομαι.

ἐπ-εμπηδάω, μέλ. -εμπηδήσομαι, πηδώ πάνω σε, εναντίον, *τινί*, σε Αριστοφ.
ἐπ-εμπίπτω, μέλ. -εμπεσοῦμαι, **1.** πέφτω πάνω σε κάποιον, επιτίθεμαι, προσβάλλω με μανία, *τινί*, σε Σοφ. **2.** επιπίπτω, πράττω, καταγίνομαι με κάτι, καταπιάνομαι, Λατ. *incumbere*, σε Αριστοφ.

ἐπενᾶρίζω, μέλ. -ζω, σκοτώνω κάποιον πάνω από κάποιον άλλο νεκρό, σε Σοφ.

ἐπ-ενδίδωμι, μέλ. -δώσω, δίνω επιπλέον, σε Αισχύλ.

ἐπένδῦμα, -ατος, **τό**, πανωφόρι, σε Πλούτ.

ἐπ-ενδύνω[ῦ] ή **-ενδύω**, φορά ένα ρούχο πάνω από κάποιο άλλο ένδυμα, σε Ηρόδ. — Παθ., ενδύομαι, φορά από πάνω, σε Πλούτ.

ἐπενεῖκαι, Ιων. αντί *ἐπενέγκαι*, απαρ. αορ. α΄ του *ἐπιφέρω*.

ἐπενήνεον, παρατ. του *ἐπινηνέω*.

ἐπ-ενήνοθε, παρακ. χωρίς ενεστ. σε χρήση, βλ. [ἐνήνοθε](#).

ἐπ-ενθρόσκω, μέλ. -ενθοροῦμαι, αορ. β΄ -ενέθορον· πηδώ πάνω σε κάτι, με δοτ., σε Αισχύλ.· *ἐπ. ἐπί τινα*, τινάζομαι, ορμώ πάνω σε κάποιον, όπως πάνω σε εχθρό, σε Σοφ.

ἐπενθών, Δωρ. αντί *ἐπελθών*, μτχ. αορ. β΄ του *ἐπέρχομαι*.

ἐπ-εντᾶνύω· μέλ. -ύσω [ῦ], Επικ. -ύσσω, κάνω γρήγορα, σε Ομήρ. Οδ.

ἐπ-εντείνω, μέλ. -εντενῶ, **I.** τεντώνομαι σφιχτά, ερμητικά πάνω σε — Παθ. *ἐπενταθείς*, τεντωμένος πάνω στο ξίφος του, σε Σοφ. **II.** αμτβ., εντείνω τις δυνάμεις μου, σε Αριστοφ.

ἐπ-εντέλλω, μέλ. -τελῶ, παραγγέλλω, διατάζω επιπλέον, σε Σοφ.

ἐπ-εντύνω[ῦ] και **-εντύω**, παρασκευάζω, ετοιμάζω, σε Ομήρ. Ιλ.· *χειρα ἐπεντύνειν ἐπί τινι*, το οπλίζω το χέρι μου για μάχη, σε Σοφ. — Μέσ., προετοιμάζομαι ή εξασκούμαι, *ἄεθλα*, σε Ομήρ. Οδ.

ἐπ-εξάγω[ᾶ], μέλ. -ζω, **1.** οδηγώ έξω, βγάζω στράτευμα εναντίον του εχθρού, σε Θουκ. **2.** αμτβ., (εννοείται *τάξιν*), εκτείνω, αναπτύσσω την γραμμή της μάχης (δίνοντας έδαφος προς τα δεξιά ή τα αριστερά), στον ίδ.· ομοίως λέγεται και για πλοία όταν επεκτείνουν την γραμμή τους, στον ίδ.

ἐπεξᾶγωγή, ή, επέκταση της γραμμής της μάχης, σε Θουκ.

ἐπ-εξᾶμαρτάνω, μέλ. -ήσομαι, εξακολουθώ να σφάλλω, σε Δημ.

ἐπ-έξειμι (*εἶμι* ἴβο), χρησιμ. ως Αττ. μέλ. του *ἐπεξέρχομαι*· παρατ. -ήειν, Ιων. γ΄ πληθ. -ήϊσαν· **I.** εξέρχομαι εναντίον ενός εχθρού, με δοτ., σε Ηρόδ., Θουκ.

II. προχωρώ εναντίον, εκδικούμαι κάποιον, σε Ηρόδ.· ως νομικός όρος, διώκω ποινικώς, μηνύω, καταγγέλλω, *τινι*, σε Δημ.· επίσης με αιτ. προσ., σε Ευρ., Δημ. **III. 1.** διέρχομαι, διασταυρώνω, εξετάζω λεπτομερώς, με αιτ., σε Ηρόδ., Αριστοφ. **2.** τελειώνω, φέρνω εις πέρας, εκτελώ, *παρασκευάς, τιμωρίας*, σε Θουκ.

ἐπ-εξελαύνω, μέλ. Αττ. -εξελεῶ, στέλνω κατά του εχθρού, *ίππεις*, σε Ξεν.

ἐπ-εξεργάζομαι, μέλ. -εξεργάσομαι, αποθ., **1.** πραγματοποιώ, ενεργώ, κάνω κάτι επιπλέον, σε Δημ. **2.** σκοτώνω έκ νέου, σε Σοφ.

ἐπ-εξέρχομαι (βλ. [ἐπέξειμι](#))· **I. 1.** εξέρχομαι εναντίον, εξορμώ εναντίον, *τινι*, σε Ηρόδ., Θουκ. κ.λπ.· λέγεται για αγγελία, ειδηση, *ἐπ. τινι*, φθάνω σε κάποιον, σε Ηρόδ. **2.** προχωρώ, βαίνω εναντίον, διώκω ποινικώς, μηνύω, καταγγέλλω, *τινι*, σε Θουκ. κ.λπ.· με αιτ. προσ. τιμωρώ, σε Ευρ. **3.** προχωρώ, προβαίνω στο έσχατο σημείο ώστε να, σε Σοφ., Ευρ. **II. 1.** με αιτ. τόπου, διασχίζω ή διέρχομαι, διατρέχω, σε Ηρόδ. **2.** φέρνω εις πέρας, πετυχαίνω, εκτελώ, σε Θουκ.· *πᾶν ἐπεξ.*, δοκιμάζω κάθε μέσο. **3.** συζητώ, διηγούμαι ή εξετάζω με ακρίβεια ή πλήρως, σε Αισχύλ., Θουκ.· *ἀκριβεία περί ἐκάστου ἐπ.*, στον ίδ.

ἐπ-εξετάσῃς, -εως, ἦ, νέα επιθεώρηση ή εξέταση από την αρχή, σε Θουκ.

ἐπ-εξευρίσκω, μέλ. -εξευρήσω, εφευρίσκω επιπλέον, σε Ηρόδ.

ἐπ-εξηγέομαι, αποθ., εξιστορώ, διηγούμαι, αφηγούμαι λεπτομερώς, σε Πλούτ.

ἐπεξῆς, Ιων. αντί ἐφεξῆς.

ἐπ-εξιακχάζω, κραυγάζω, αλαλάζω θριαμβευτικά έναντι κάποιου άλλου, σε Αισχύλ.

ἐπεξόδιος, -ον, αυτός που συμβαίνει κατά την έξοδο του στρατού· ἐπεξόδια (ενν. *ιέρά*), *τά*, θυσίες πριν την έξοδο, την προέλαση του στρατεύματος, σε Ξεν.

ἐπ-έξοδος, ἦ, έξοδος, πορεία εναντίον του εχθρού, σε Θουκ.

ἐπ-έοικε, παρακ. χωρίς ενεστ. σε χρήση, **I.** αρμόζει, ταιριάζει, με δοτ. προσ., ὅστις οἷ τ' ἐπέοικε, σε Ομήρ. Ιλ. **II.** κυρίως απρόσ., ταιριάζει, πρέπει, αρμόζει, με δοτ. προσ. και απαρ., στο ίδ.· νέω ἐπέοικε κείσθαι, είναι όμορφο, ευγενές πράγμα, λέγεται για έναν νέο άνδρα όταν πεθαίνει σε περίοδο πολέμου, στο ίδ.· με αιτ. προσ. και απαρ., λαοὺς δ' οὐκ ἐπέοικε ἐπαγείρειν, στο ίδ.· με απαρ. μόνο, ἀποδώσομαι ὅσσο' ἐπέοικε (ἀποδόσθαι), στο ίδ.· μετχ. πληθ., ἐπεικότα, κατάλληλα, αρμόζοντα, ταιριαστά, σε Αισχύλ.

ἐπέπεσον, αόρ. β' του ἐπιπίπτω.

ἐπεπήγειν, υπερσ. του πήγνυμι.

ἐπέπιθμεν, Επικ. αντί ἐπεποίθαμεν, πληθ. παρακ. του πείθω.

ἐπέπλωσ, β' ενικ. Επικ. αόρ. β' του ἐπιπλέω.

ἐπεποίθειν, υπερσ. του πείθω.

ἐπεπόνθειν, υπερσ. του πάσχω.

ἐπεπτάμην, αόρ. β' του ἐπιπέτομαι.

ἐπέπτᾶρον, αόρ. β' του ἐπιπταίρω.

ἐπέπυστο, γ' ενικ. υπερσ. του πυνθάνομαι.

ἐπ-έπω, Ιων. αντί ἐφ-έπω.

ἐπ-έραστος, -ον (ἐράω), αγαπητός, αξιέραστος, αξιαγάπητος, σε Λουκ.

ἐπ-εργάζομαι, μέλ. -άσομαι, αποθ., καλλιεργώ παράνομα, σφετερίζομαι, οικειοποιούμαι, καταχρώμαι έδαφος αφιερωμένο σε θεό (= ιερό έδαφος), σε Αισχίν.

ἐπεργασία, ἦ, I. καλλιεργεια ξένου αγρού, κατάληψη, οικειοποίηση ιερού εδάφους, σε Θουκ. **II.** δικαίωμα αμοιβαίας καλλιεργειας αγρών μεταξύ διαφορετικών ιδιοκτητών, σε Ξεν.

ἐπ-ερεθίζω, μέλ. -σω, διεγείρω, ερεθίζω, παρακινώ, παρωθώ, σε Πλούτ.

ἐπ-ερείδω, μέλ. -ερείσω, οδηγώ, ωθώ εναντίον, ἔγχος, σε Ομήρ. Ιλ.· ἐπέρεισε δὲ ἴν' ἀπέλεθρον, έβαλε μεγάλη δύναμη σε αυτό, σε Ομηρ.· ἐπ. τὴν φάλαγγά τινι, φέρνω ολόκληρη τη δύναμη της φάλαγγας εναντίον, σε Πλούτ. — Μέσ., λαίφη προτόνοις ἐπερειδόμεναι, υποστηρίζοντας, ενισχύοντας τα ιστία, τα πανιά τους στα σκοινιά, σε Ευρ. — Παθ., στηρίζομαι ή ακουμπώ πάνω σε κάτι, τινι, σε Αριστοφ.· απόλ., αντιστέκομαι με όλη μου τη δύναμη, στον ίδ.

ἐπ-ερέφω, μέλ. -ψω, καλύπτω, σκεπάζω ή στολίζω, διακοσμώ, σε Ομήρ. Ιλ.

ἐπ-έρομαι, Ιων. -είρομαι· μέλ. -ερήσομαι, αόρ. β' -ηρόμην, απαρ. -ερέσθαι· I. ρωτώ επιπλέον ή ξανά, σε Ξεν. **II.** ρωτώ, ανακρίνω κάποιον εκ νέου για κάτι, τον συμβουλευομαι για, τινά τι, σε Ηρόδ.· ζητώ τη συμβουλή, ρωτώ, θεόν, στον ίδ., σε Θουκ.

ἐπερρώσαντο, γ' πληθ. αόρ. α' του ἐπιρρώομαι.

ἐπερρώσθην, Παθ. αόρ. α' του ἐπιρώννυμι.

ἐπ-ερύω, Ιων. **-ειρύω**· μέλ. *-ύσω [ύ]*, αόρ. *α΄ -εἰρύσσα*, Επικ. *-έρυσσα*· τραβώ, σύρω την πόρτα, σε Ομήρ. Οδ.· σύρω σε ένα μέρος, στο ίδ. — Μέσ., σύρω, τραβώ κάτι πάνω μου και σκεπάζομαι, σε Ηρόδ.

ἐπ-έρχομαι, παρατ. *ἐπηρχόμην*, αλλά ο Αττ. παρατ. είναι το *ἐπήειν*, και μέλ. το *ἔπειμι*· (*εἶμι* ἴβο)· αποθ., με Ενεργ. αόρ. *β΄ ἐπήλθον*, Επικ. *-ήλϋθον*, παρακ. *-ελλήλθα*· **I. α)** έρχομαι σε, έρχομαι κοντά, πλησιάζω, έρχομαι ξαφνικά σε, *τινι*, σε Ομηρ., Ηρόδ.· έρχομαι για να συμβουλευτώ, Λατ. *adire aliquem*, σε Ευρ.

β) με εχθρική σημασία, προχωρώ ή έρχομαι εναντίον, επιτίθεμαι, προσβάλλω, απόλ. ή με δοτ., σε Ομήρ. Ιλ., Ευρ. κ.λπ.· με αιτ., *τήν τῶν πέλας ἐπ.*, εισβάλλω σε αυτήν, σε Θουκ.· απ' όπου, πλήττω κάποιον, επιπλήττω, κατακρίνω, αποδοκιμάζω, *τινά*, σε Ευρ. **γ)** παρουσιάζομαι για να μιλήσω, στον ίδ., Θουκ.· επίσης *ἐπ. ἐπὶ τὸν δῆμον*, σε Ηρόδ. **2. α)** λέγεται για καταστάσεις, γεγονότα κ.λπ., έρχομαι ξαφνικά, αιφνίδια σε, *ὕπνος ἐπήλυθέ τινα* ή *τινι*, σε Ομήρ. Οδ.

β) με δοτ. προσ., μου μπαίνει στο μυαλό, *ἕμερος ἐπήλθέ μοι ἐπείρεσθαι*, σε Ηρόδ.· ή απρόσ. με απαρ., *καὶ οἱ ἐπήλθε πταρεῖν*, συνέβη σ' αυτόν να φερνιστεί, στον ίδ. **II.** λέγεται για χρόνο, έρχομαι, επανέρχομαι, λέγεται για τις εποχές, σε Ομήρ. Οδ.· ομοίως και, *νύξ ἐπήλθε*, στο ίδ. **2.** έρχομαι μετά την πρώτη, διαδέχομαι την πρώτη, λέγεται για τη δεύτερη σύζυγο, σε Ηρόδ. **III. 1.** διασχίζω, περνά ή συνεχίζω, τραβώ τον δρόμο μου, διέρχομαι, Λατ. *obire*, με αιτ., σε Ομήρ. Οδ.· λέγεται για ποτάμι, υπερχειλίζω, σε Ηρόδ.· ομοίως και στην Αττ., εισέρχομαι, προχωρώ εντός, επισκέπτομαι, σε Σοφ., Ευρ. **2.** ερευνώ, ψάχνω, διαπραγματεύομαι, επεξεργάζομαι, αφηγούμαι, εξιστορώ, διηγούμαι, στον ίδ., Αριστοφ. **3.** εκπληρώνω, εκτελώ, θέτω σε εφαρμογή, σε Θουκ.

ἐπερωτάω, Ιων. **ἐπειρ-**, μέλ. *-ήσω*, **1.** ρωτώ, ανακρίνω, συμβουλευόμαι, *τὸν θεόν*, σε Ηρόδ., Θουκ. κ.λπ.· *τινὰ περί τινος*, σε Ηρόδ. — Παθ., ανακρίνομαι, ρωτώμαι, σε Θουκ. **2.** με αιτ. πράγμα., ζητώ κάτι ή ρωτώ για κάτι, σε Ηρόδ.· με αιτ. προσ. και πράγμα., *ἐπ. τοὺς προφήτας τὸ αἴτιον*, στον ίδ.· απόλ., θέτω ερώτηση, σε Δημ.

ἐπερώτημα, Ιων. **ἐπειρ-**, **τό**, ερώτημα, σε Ηρόδ., Θουκ.

ἐπερώτησις, Ιων. **-ἐπειρ-**, **-εως**, **ή**, ερώτηση, ανάκριση, προσφυγή σε συμβουλή, σε Ηρόδ., Θουκ.

ἔπεσαν, Επικ. αντί *ἐπήσαν*, *γ΄* πληθ. παρατ. του *ἔπειμι* (*εἶμι*, sum).

ἐπεσβαίνω, = *ἐπεισβαίνω*.

ἐπεσβολία, **ή**, επιπόλαιος, απερίσκεπτος λόγος, αισχρολογία, σε Ομήρ. Οδ.

ἐπεσ-βόλος, **-ον** (**ἔπος**, **βάλλω**), αυτός που ξεστομιρίζει απερίσκεπτα λόγια, αυθάδης, προσβλητικός, αισχρολόγος, βλάσφημος, λοιδορος, σε Ομήρ. Ιλ.

ἐπ-εσθίω, μέλ. *-έδομαι*, αόρ. *β΄ ἐπ-εφάγον*· **I.** τρώω κάτι μετά ή μαζί με άλλο φαγητό, σε Ξεν. **II.** τρώω μέχρι τελευταίας μπουκιάς, κατατρώνω, εξαντλώ τα τρόφιμα, σε Αριστοφ.

ἐπεσκεψάμην, Μέσ. αόρ. *α΄* του *ἐπισκοπέω*.

ἔπεσον, αόρ. *β΄* του *πίπτω*.

ἔπεσπον, αόρ. *β΄* του *ἐρέπω*.

ἐπέσσειται, Επικ. αντί *ἐπέσειται*, *γ΄* ενικ. μέλ. του *ἔπειμι* (*εἶμι*, sum).

ἐπέσσεινον, παρατ. του *ἐπισεύω*· *γ΄* πληθ. Μέσ. **ἐπεσσεινόντο**.

ἐπέσσυται, **ἐπέσσυτο**, *γ΄* ενικ. παρακ. και υπερσ. του *ἐπισεύω*.

ἐπεστεώς, Ιων. παρακ. *μτχ.* του *ἐφίστημι*.

ἐπέστην, αόρ. *β΄* του *ἐφίστημι*.

ἐπεσφέρω = *ἐπεισφέρω*.

ἐπ-εσχάριος, **-ον** (**ἐσχάρα**), αυτός που βρίσκεται πάνω στο τζάκι, σε Ανθ.

ἐπέσχον, -εσχόμεν, Ενεργ. και Μέσ. αορ. β' του *ἐπέχω*· **ἐπέσχεθον**, ποιητ. **ἐπ-έτειος, -ον ή -α, -ον**, Ιων. **ἐπ-έτειος**· **1.** ετήσιος, αυτός που διαρκεί ένα χρόνο, σε Ηρόδ.· *ἐπέτειοι τὴν φύσιν*, άστατοι, ευμετάβλητοι όπως οι εποχές, σε Αριστοφ. **2.** ετήσιος, αυτός που διαρκεί για ένα χρόνο, σε Ηρόδ., Δημ. **ἐπετήσιος, -ον**, = *ἐπέτειος*, αυτός που επισυμβαίνει από χρονιά σε χρονιά, δηλ. κάθε χρόνο, σε Ομήρ. Οδ.

ἐπέτρᾶπον, αόρ. β' του *ἐπιτρέπω*· **ἐπιτραπόμην**, Μέσ. αόρ. β'· **ἐπετρέπην**, Παθ. αόρ. β'.

ἔπευ, Ιων. αντί *ἔπου*, προστ. του *ἔπομαι*.

ἐπ-ευθύνω[ῦ], οδηγώ, κατευθύνω, καθοδηγώ σε ένα σημείο· διοικώ, διευθύνω, διαχειρίζομαι, σε Αισχύλ.

ἐπ-ευκλείζω, μέλ. -*σω*, δοξάζω κάποιον, τον καθιστώ ένδοξο, σε Σιμων.

ἐπ-ευρίσκω, Ιων. αντί *ἐφ-ευρίσκω*.

ἐπ-ευφημέω, μέλ. -*ήσω*, **1.** επιδοκιμάζω, ζητωκραυγάζω, σε Ομήρ. Ιλ. **2.** με αιτ. πράγμ., άδω, τραγουδώ για την επιτυχία ενός πράγματος, με δοτ., σε Αισχύλ., Ευρ. **3.** με διπλή αιτ., *ἐπ. παιᾶνα Ἄρτεμιν*, τραγουδώ, ψάλλω, άδω παιάνα προς τιμή της, στον ίδ.

ἐπ-εύχομαι, μέλ. -*ζομαι*, αποθ., **1.** προσεύχομαι ή αφιερώνω σε θεότητα, με δοτ., σε Όμηρ., Ηρόδ. κ.λπ.· με απαρ., ικετεύω κάποιον να..., σε Ομήρ. Οδ. κ.λπ.· με αιτ. πράγμ., εύχομαι για, σε Αισχύλ.· επίσης με συστ. αντ., *ἐπ. λιτάς*, σε Σοφ. **II.** καταριέμαι, *τί τινι*, σε Αισχύλ.· με απαρ., *ἐπέυχομαι (αὐτῷ) παθεῖν*, σε Σοφ.· απόλ., καταριέμαι, εκφράζω ή ξεστομίζω κατάρες, στον ίδ. **III.** καυχίεμαι για κάτι, *τινι*, σε Ομήρ. Ιλ. **IV.** κομπάζω, καυχίεμαι, περηφανεύομαι ότι, με απαρ., σε Ομηρ. Ὑμν., σε Αισχύλ. κ.λπ.

ἐπ-ευονίζω, μέλ. -*σω*, κατεβάζω, χαμηλώνω την τιμή ενός πράγματος, σε Δημ.

ἐπέφαντο, γ' ενικ. Παθ. υπερσ. του *φαίνω*.

ἔπεφνον, Επικ. με αναδιπλ. αόρ. β' του *φένω.

ἐπεφόρβειν, υπερσ. του *φέρβω*.

ἐπέφρᾶδον, Επικ. με αναδιπλ. αόρ. β' του *φράζω*.

ἐπέφῶκον, Επικ. αντί *ἐπεφύκεσαν*, γ' πληθ. υπερσ. του *φύω*.

ἐπεγεύατο, Επικ. Μέσ. αόρ. α' του *ἐπιχέω*.

ἐπέχυντο, γ' πληθ. Επικ. Παθ. αόρ. β' του *ἐπιχέω*.

ἐπέχθην, Παθ. αόρ. α' του *πέκω*.

ἐπ-έχω, μέλ. -*έφ-έζω*, αόρ. **ἐπ-έσχον**, προστ. *ἐπίσχες*, απαρ. *ἐπίσχεῖν*· ποιητ.

ἐπ-έσχεθον· **1.** βάζω ή ακουμπά πάνω σε, *πόδας θρόνω*, σε Ομήρ. Ιλ. **II.** δίνω, προσφέρω, προσκομίζω, *οἶνον*, στο ίδ., Ευρ.· ομοίως και με απαρ., *πιεῖν ἐπεσχον*, σε Αριστοφ. — Μέσ., *ἐπισχόμενος* (ενν. *τὴν κύλικα*), πλησιάζοντάς την στα χεῖλη του, σε Πλάτ. **III. 1.** κατευθύνω κάτι προς, *τόξα ἐπ. τινί*, σε Ευρ.· αμτβ., σκοπεύω κατά, επιτίθεμαι, *τινί*, σε Ομήρ. Οδ.· *ἐπί τινα*, σε Ηρόδ.· *ἐπί τινι*, σε Θουκ.· μτχ. Μέσ. αορ. β' *ἐπισχόμενος*, σκοπεύοντας εναντίον του, σε Ομήρ. Οδ. **2.** *ἐπέχειν* (ενν. *τὸν νοῦν*), προτίθεμαι, σκοπεύω, υπολογίζω, λογαριάζω, με απαρ., σε Ηρόδ. **3.** στέκομαι κατά πρόσωπο, αντιμετωπίζω σε παράταξη μάχης, *τινάς*, στον ίδ. **IV. 1.** κρατώ (στο σπίτι), εμποδίζω κάποιον να βγει, κρατώ πίσω, αναχαιτίζω, ανακόπτω, εμποδίζω, Λατ. *inhibere*, σε Ομήρ. Ιλ., Σοφ. κ.λπ. **2.** *ἐπέχειν τινά τινος*, τον σταματώ, τον εμποδίζω από κάτι, στον ίδ., Ευρ.· ομοίως και με απαρ., *ἐπ. τινὰ μή πράσσειν τι*, σε Σοφ.· απόλ., ανακόπτω, αναχαιτίζω, σταματώ τις ενέργειες, επιχειρήσεις, σε Θουκ. **2. α)** απόλ. επίσης, ανακόπτω, σταματώ, περιμένω, αναμένω, διακόπτω, κάνω παύση, σε Ομήρ. Οδ., Ηρόδ.· *ἐπίσχες ἔστ' ἂν προσμαθῆς*, σε Αισχύλ.· *ἐπ.*

ἕως..., σε Δημ. β) με γεν. πράγμ., σταματώ ή παύομαι, *ἐπίσχεσ τοῦ δρόμου*, σε Αριστοφ.· *τῆς πορείας*, σε Ξεν.· ομοίως και με απαρ., παραλείπω να κάνω, αφήνω για άλλη περίπτωση, στον ιδ. V. εκτείνομαι, απλώνομαι ή καλύπτω ένα μέρος, *ἐπτα δ' ἐπέσχε πέλεθρα*, σε Ομήρ. Ιλ.· *ὁ πόσσον ἐπέσχε πῦρ*, όσο μέρος κατέλαβε η φωτιά, στο ιδ.· Μέσ. αόρ. β', *ἐπέσχετο*, επιτάθηκε, σε Ησιόδ. VI. 1. κυριεύω χώρα, *τὴν Ἀσίην*, σε Ηρόδ. κ.λπ.· λέγεται για πράγματα, *ἡ ὀπώρη ἐπεσχεν αὐτούς*, τους απασχολούσε ή τους αποσπούσε την προσοχή, στον ιδ. 2. ἀπόλ., επικρατώ, δεσπίζω, κυριαρχώ, λέγεται για άνεμο, στον ιδ.· λέγεται για σεισμό, σε Θουκ.

ἐπ-ηβάω, Ιων. αντί *ἐφ-ηβάω*.

ἐπή-βολος, -ον, ποιητ. αντί *ἐπί-βολος* (*ἐπιβάλλω*), 1. κάτοχος, κύριος ή αρμόδιος για κάτι, με γεν., σε Ομήρ. Οδ., Ηρόδ., Αισχύλ.· *ἐπ. φρενῶν*, *compos mentis*, στον ιδ. 2. λέγεται για πράγματα, αυτός που ανήκει, αναφέρεται σε κάτι, ο αρμόζων, αυτός που ταιριάζει, με δοτ., σε Θεόκρ.

ἐπηγκενίδες[ι], -αι, μακριές σανίδες προσαρμοσμένες στις πλευρές, σταμίνες του πλοίου, σε Ομήρ. Οδ. (πιθ. από το *ἐνεγκεῖν*).

ἐπ-ηγορεύω, κατηγορώ, μέφομαι, *τί τινι*, σε Ηρόδ.

ἐπήειν, παρατ. του *ἔπειμι* (*εἶμι* ἴβο).

ἐπήεν, Επικ. γ' ενικ. παρατ. του *ἔπειμι* (*εἶμί*, *sum*).

ἐπηετᾶνός, -όν, επίσης, **-ή, -όν**, πλούσιος, άφθονος, επαρκής, σε Ομήρ. Οδ.· *πλυνοὶ ἐπ.*, κανάλια, τάφροι, γούρνες διαρκώς γεμάτες, στο ιδ.· *ἐπηετανὸν γὰρ ἔχεσκον*, γιατί είχαν τα πάντα σε αφθονία, στο ιδ.· *ἐπηεταναὶ τρίχες*, πυκνές, γεμάτες τρίχες, σε Ησιόδ.· *ἐπηετανοὶ πλατάνιστοι*, σε Θεόκρ.· ουδ. ως επίρρ., άφθονα, σε Ομήρ. Οδ. (αμφιβ. προέλ.· η προέλ. από το *ἔτος*, αυτός που είναι επαρκής καθ' ὅλη τη διάρκεια του έτους, δεν ταιριάζει σε όλα τα χωρία).

ἐπήϊεν, -ήϊσαν, Επικ. γ' ενικ. και πληθ. παρατ. του *ἔπειμι* (*εἶμι* ἴβο).

ἐπήκα, Ιων. αντί *ἐφῆκα*, αόρ. α' του *ἐφήμι*.

ἐπήκοος, Δωρ. **ἐπάκοος, -ον**, (*ἐπακούω*), I. αυτός που ακούει ή δίνει προσοχή σε κάτι, με γεν., σε Αισχύλ., Πλάτ.· επίσης με δοτ., στον ιδ. II. αυτός που βρίσκεται εντός πεδίου ακοής, εντός ακουστικής ικανότητας, αντίληψης, *εἰς ἐπήκοον*, σε Ξεν.

ἔπηλα, αόρ. α' του *πάλλω*.

ἐπήλθον, αόρ. β' του *ἐπέρχομαι*.

ἐπ-ηλυγάζω (*ήλύγη*), επισκιάζω — Μέσ., *τῷ κοινῷ φόβῳ τὸν σφέτερον ἐπηλυγάζεσθαι*, επισκιάζω (δηλ. κρύβω, αποκρύπτω, καταχωνιάζω, συγκαλύπτω) το δικό μου, τον προσωπικό μου φόβο εξαιτίας των άλλων, σε Θουκ.· *ἐπηλυγάζεσθαι τινα*, σε Πλάτ.

ἐπήλυθον, Επικ. αόρ. β' του *ἐπέρχομαι*.

ἐπήλυξ, -υγος, ὁ, ἡ, αυτός που κάνει σκιά, που χρησιμεύει ως καταφύγιο, σε Ευρ.

ἔπηλῦς, -ῦδος, ὁ, ἡ, ἔπηλυ, τό, (*ἐπήλυθον*), I. φερμένος σε ένα μέρος, *ἐπήλυδες αὔθις*, που έρχονται πίσω σε μένα, σε Σοφ. II. νεοεισερχόμενος, ξένος, αλλοδαπός, Λατ. *advena*, αντίθ. προς το *αὐτόχθων*, σε Ηρόδ., Αισχύλ. **ἐπηλυσίη, ἡ** (*ἐπήλυθον*), κατακυρίευση, κατάληψη από μάγια ή ξορκια, μαγεία, γοητεία, σαγήνη, σε Ομηρ. Ὑμν.

ἐπήλυσις, -εως, ἡ (*ἔπηλυς*), πλησίασμα, προσέγγιση, έφοδος, σε Ανθ.

ἐπηλύτης[υ], -ου, ὁ, = ἔπηλυς II, σε Θουκ.

ἐπ-ημοιβός, -όν (*ἀμείβω*), 1. εναλλασσόμενος, διασταυρούμενος, λέγεται για μάνταλα ή σύρτες πόρτας, σε Ομήρ. Ιλ. 2. αυτός που αλλάζει, *χιτῶνες*, σε Ομήρ. Οδ.

ἐπ-ημύω[ϋ], λυγίζω ή κλίνω προς τα κάτω, γέρνω, λέγεται για χωράφι με στάρι, σε Ομήρ. Ιλ.

ἐπήν, σύνδ. = ἐπεί ἄν, βλ. **ἐπεί** Α. Π.

ἐπήνεον, παρατ. του ἐπαινέω· ἐπήνεσα και -νησα, αόρ. α΄.

ἐπηξα, αόρ. α΄ του πήγνυμι.

ἐπ-ηόνιος, -ον (ἠών), παραλιακός ή αυτός που βρίσκεται στην ακτή, σε Ανθ.

ἐπ-ηπύω, επευφημώ, επιδοκιμάζω, επικροτώ, σε Ομήρ. Ιλ.

ἐπήρα, αόρ. α΄ του ἐπαίρω· Παθ. ἐπήρθην.

ἐπ-ἠράτος, -ον (ἐράω), χαριτωμένος, γοητευτικός, σε Όμηρ.

ἐπηπειλησα, αόρ. α΄ του ἐπαπειλέω.

ἐπηρεάζω, I. απειλώ, φοβερίζω με προσβολές, σε Ηρόδ. II. φέρομαι υβριστικά προς, ενεργώ υβριστικά απέναντι σε, τινί, σε Ξεν., Δημ.· απόλ., αυθαδιάζω, σε Ξεν.

ἐπήρεια, ἦ, υβριστική μεταχείριση, κακόβουλη, κακεντρεχής ενέργεια, Λατ. contumelia, σε Δημ. κ.λπ.· κατ' ἐπήρειαν, μέσω προσβολής, σε Θουκ.· ἐν ἐπηρείας τάξει, σε Δημ. (άγν. προέλ.).

ἐπ-ἠρετμος, -ον (ἐρέτμος), 1. αυτός που βρίσκεται στο κουπί, σε Ομήρ. Οδ. 2. αυτός που έχει κουπιά, νῆες, στο ίδ.

ἐπ-ηρεφής, -ές (ἐρέφω), I. αυτός που προεξέχει, επικρεμάμενος, κρεμαστός, απειλητικός, λέγεται για απότομους βράχους, σε Όμηρ. II. Παθ., σκεπασμένος, στεγασμένος, σε Ησίοδ.

ἐπήρσα, Επικ. αόρ. α΄ του ἐπαράρισκω.

ἐπήσαν, Επικ. γ΄ πληθ. παρατ. του ἔπειμι (εἶμι ιβο).

ἐπησθειέν, Ιων. γ΄ πληθ. ευκτ. αορ. α΄ του ἐφήδομαι.

ἐπησθόμην, αόρ. β΄ του ἐπαισθάνομαι.

ἐπήσκημαι, Παθ. παρακ. του ἐπασκέω.

ἐπητής, -οϋ, ό (ἔπος), προσηνής, ευγενικός, ήπιος, ήρεμος, σε Ομήρ. Οδ.

ἐπητιασάμην, αόρ. α΄ του ἐπαιτιάομαι.

ἐπήτριμος, -ον (ἦτριον), κυρίως, υφαντός, υφασμένος πάνω σε (παρυφασμένος), πυκνά συνυφασμένος· ἐπειτα, πυκνός, αλληπάλληλος, σε Ομήρ. Ιλ.

ἐπητύς[ϋ], -ύος, ἦ (ἐπητής), ευγένεια, αβρότητα, καλοσύνη, σε Ομήρ. Οδ.

ἐπηυρον, -όμην, Ενεργ. και Μέσ. αόρ. β΄ του ἐπαυρίσκομαι.